

димъ. Торбичката съ номерата е още у дома. Ще извадя всички праздни билетчета. И ще оставя само тия, дето печелятъ. Пъкъ тѣ сж само десетъ. Всички на тебе ще се паднатъ. Въ бързината съдружницитѣ нѣма да гледатъ въ торбата.

— Така имъ се пада. И куклата ще си взема.

Следъ обѣдъ съдружницитѣ наредиха предметитѣ отъ томболата върху едно сандъче. Събраха се около сандъчето момчета и момичета. Борко взе торбичката съ печалбитѣ, а Ганчо се провикна:

— Хайде, томболата почва! Само левче, само левче!

— Дай да тегля! — рече Минка. — Десетъ билета имамъ. Десетъ пжти ще вадя отъ торбичката.

— Вадѣ!

— Номеръ втори! Влакчето.

— Пакъ теглѣ!

— Номеръ първи! Куклата.

— Номеръ пети! Филмчето.

— Номеръ трети, шести, четвърти!

— Номеръ десети, осми. . .

Минка прибра бързо печалбитѣ, втурна се къмъ кжши и безъ да се обръща, викаше:

— Не ща повече да тегля. Стигатъ ми тия печалби.

— Ганчо, ти си наредилъ

тая игра! — викна сърдито Борко. — Всички печалби у васъ отидоха.

— Какъ ще я наредя, бе Борко, нали ти писа номерата въ торбичката.

— Ще я разбере азъ тая работа!

— Нѣма какво да я разбирашъ! — намѣси се смѣшкомъ Надя. — Ами молете се на Минка, да ви даде печалбитѣ за нова томбола. Но тя ще стане директорка на киното!

— Чудно нѣщо! — хапъше прѣстъ Ганчо. — Какъ можа да стане тая работа! Каква я гласихме, каква излѣзе!

Ранъ-Босилекъ